

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy Mgr. Radovana Havelce a soudců JUDr. Jaroslava Vlašína a JUDr. Tomáše Rychlého v právní věci žalobce **L. E.**, zastoupeného Mgr. Hanou Havelkovou, advokátkou se sídlem Karlovy Vary, Jaltská 989/7, proti žalovanému **Krajskému úřadu Karlovarského kraje**, se sídlem Karlovy Vary, Závodní 353/88, v řízení o kasační stížnosti proti rozsudku Krajského soudu v Plzni ze dne 30. 9. 2020, č. j. 17 A 218/2019-47,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se z a m í t á .**
- II. Žalobce **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III. Žalovanému **se n e p ř i z n á v á** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.
- IV. Žalobci **se v r a c í** zaplacený soudní poplatek za návrh na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti v částce 1 000 Kč, který mu bude vyplacen z účtu Nejvyššího správního soudu k rukám jeho zástupkyně, advokátky Mgr. Hany Havelkové, do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

[1] Rozhodnutím Krajského úřadu Karlovarského kraje ze dne 19. 11. 2019, č. j. KK/805/DS/19-3, bylo zamítnuto odvolání žalobce proti výroku B) rozhodnutí Magistrátu města Karlovy Vary (dále jen „správní orgán I. stupně“) ze dne 30. 1. 2019, č. j. 2097/OD-P/19, a toto rozhodnutí bylo v uvedeném rozsahu potvrzeno. Žalobce byl rozhodnutím správního orgánu I. stupně uznán vinným ze spáchání přestupku podle § 125c odst. 1 písm. f) bodu 7. zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních

komunikacích a o změnách některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o silničním provozu“), ve spojení s § 17 odst. 5 písm. e) téhož zákona, za což mu byla uložena pokuta ve výši 5 100 Kč, zákaz činnosti spočívající v zákazu řízení vozidel skupin D1, D, D1E a DE po dobu 6 měsíců ode dne nabytí právní moci rozhodnutí a povinnost uhradit náklady přestupkového řízení v paušální výši 1 000 Kč. Uvedeného přestupku se měl žalobce dopustit tím, že dne 29. 11. 2017, v 5:45 hodin, v obci Otovice, v ulici Mostecká, poblíž domu č. p. 119, ve směru jízdy k obci Sadov, při řízení autobusu značky K., při jízdě za osobním motorovým vozidlem značky F., řízeným V. P., začal předjíždět toto vozidlo, jehož řidič začal se zapnutým levým ukazatelem směru odbočovat vlevo na místo ležící mimo komunikaci, čímž došlo ke střetu obou vozidel.

[2] Žalobce podal proti rozhodnutí žalovaného žalobu ke Krajskému soudu v Plzni, který ji shledal nedůvodnou a v záhlaví uvedeným rozsudkem ji zamítl.

[3] K argumentaci žalobce popisující pochybení, jichž se měl dopustit druhý řidič, pan P., krajský soud vysvětlil, že předmětem aktuálního řízení je přestupek, jehož se dopustil žalobce. S panem P. bylo rovněž vedeno přestupkového řízení, které již pravomocně skončilo, a to se závěrem, že se dopustil přestupku podle § 125c odst. 1 písm. f) bodu 7. zákona o silničním provozu ve spojení s § 21 odst. 1 téhož zákona. Každý z účastníků nehody tak byl uznán vinným z porušení jiné povinnosti dle zákona o silničním provozu. Na tomto závěru nemůže nic změnit fakt, že pokud by jeden či druhý řidič v rozporu s uvedeným zákonem nepostupoval, k nehodě by pravděpodobně nedošlo.

[4] K námitkám o nedostatečném zjištění skutkového stavu krajský soud odkázal na výčet podkladů, z nichž žalovaný při rozhodování vycházel. Ačkoliv v tomto výčtu není výslovně jmenován kamerový záznam pořízený palubní kamerou umístěnou v autobusu řízeném žalobcem, z odůvodnění rozhodnutí správních orgánů obou stupňů je zjevné, že správní orgány z tohoto důkazu vycházely. Žalovaný jej pro zjištění skutkového stavu označil za stěžejní. Zjistil z něj, že se pomalu pohybující osobní vozidlo řízené panem P. nacházelo u středové čáry vozovky a signalizovalo změnu směru jízdy vlevo. Pan P. před odbočením vyčkával, než projedou dvě vozidla v protisměru. Záhy poté, co projelo v protisměru druhé z těchto vozidel, přejel žalobce, řídící autobus, který se nacházel za vozem pana P., beze změny rychlosti do levého jízdního pruhu a počal vozidlo pana P., odbočující vlevo, předjíždět. Došlo tak ke střetu vozidel. Tento skutkový děj v podstatných rysech potvrdili i přihlížející svědci. Skutkový stav tak byl pro rozhodnutí, že se žalobce dopustil přestupku dle § 17 odst. 5 písm. e) zákona o silničním provozu [podle něhož „Řidič nesmí předjíždět, dává-li řidič vpředu jedoucího vozidla znamení o změně směru jízdy vlevo (...)“ – pozn. NSS], zjištěn dostatečně.

[5] Nedůvodnou shledal krajský soud i námitku, že je rozhodnutí žalovaného vnitřně rozporné, neboť v něm žalovaný mezi podklady, z nichž při rozhodování vycházel, jmenoval i výpovědi svědků P. S. [řidiče vozu, do něhož v důsledku střetu vozu pana P. a autobusu vůz pana P. narazil – pozn. NSS] a R. Z. [pracovníka svozu komunálního odpadu, který v době nehody stál na stupačce vozidla nacházejícího se před vozem pana P. – pozn. NSS], ač současně uvedl, že tyto výpovědi vykazují některé rozpory. Krajský soud konstatoval, že to, že se ve výčtu podkladů nachází i uvedené výpovědi, napadené rozhodnutí rozporným nečiní. Žalovaný odlišnosti v daných výpovědích reflektoval, překonal je ale použitím uvedeného videozáznamu. Není přitom důvod, aby již provedené

pokračování

výpovědi nebyly součástí spisového materiálu. Jedná se o použitelné důkazy, které pouze vypovídají o skutkovém stavu v některých aspektech odlišně. Tyto rozpory však byly překonány provedením dalšího, pro věc klíčového, důkazu, jímž je uvedený videozáznam.

[6] Závěrem krajský soud konstatoval, že trest uložený žalobci je přiměřený.

[7] Proti rozsudku krajského soudu podal žalobce (dále jen „stěžovatel“) kasační stížnost, jejíž důvody lze podřadit pod ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) a d) soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“).

[8] Namítá, že se krajský soud dostatečně nevypořádal se žalobními námitkami. Zaprvé se nevypořádal s rozpory mezi výpověďmi svědků S. a Z., ačkoliv v odstavci 16 napadeného rozsudku konstatoval, že jsou namítány. Zadruhé adekvátně nereagoval na to, že je rozhodnutí žalovaného vnitřně rozporné, neboť žalovaný na jednu stranu uvedl, že výpovědi uvedených svědků vykazují rozpory a připustil, že správní orgán I. stupně se s nimi dostatečně nevypořádal, současně však tyto výpovědi uvedl ve výčtu podkladů, z nichž při rozhodování vycházel. Zatřetí řádně neposoudil výpověď pana P., ačkoliv (i) není pravdivé jeho tvrzení, že by se před započítím odbočovacího manévru podíval do zpětného zrcátka, (ii) správní orgán I. stupně posoudil chybně jeho jednání spočívající v tom, že před odbočením zastavil v levém jízdním pruhu, přestože takové jednání je rozporu s předpisy, a (iii) pan P. se před provedením odbočovacího manévru sám nepřesvědčil o situaci na pozemní komunikaci.

[9] Dále stěžovatel namítá, že žalovaný vycházel z videozáznamu pořízeného palubní kamerou autobusu, ačkoliv tento důkaz není uveden ve výčtu podkladů vyjmenovaných na stranách 3 až 5 rozhodnutí žalovaného. Takový postup podle stěžovatele není možný.

[10] Žalovaný uvedl, že se k obsahu kasační stížnosti nebude vyjadřovat a odkazuje na odůvodnění svého rozhodnutí a své vyjádření k žalobě.

[11] Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek krajského soudu v rozsahu podané kasační stížnosti (§ 109 odst. 3 věta před středníkem s. ř. s.) a z důvodů v ní uvedených (§ 109 odst. 4, věta před středníkem s. ř. s.). Ve věci rozhodl bez nařízení jednání za podmínek vyplývajících z § 109 odst. 2 věty první s. ř. s.

[12] Kasační stížnost není důvodná.

[13] Nejvyšší správní soud se nejprve zabýval namítanou nepřezkoumatelností rozsudku krajského soudu pro nedostatek jeho důvodů. Platí totiž, že nepřezkoumatelný rozsudek zpravidla nenabízí prostor k úvahám o námitkách věcného charakteru a je nezbytné jej bez dalšího zrušit.

[14] Konstantní judikatura tohoto soudu označuje za nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů zejména takové rozhodnutí, v němž soud zcela opomene vypořádat některou z uplatněných žalobních námitek (viz například rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 6. 2007, č. j. 3 As 4/2007-58, ze dne 18. 10. 2005, č. j. 1 Afs 135/2004-73, či ze dne 8. 4. 2004, č. j. 4 Azs 27/2004-74, citovaná rozhodnutí tohoto soudu jsou dostupná na webu www.nssoud.cz), respektive pokud z jeho odůvodnění není zřejmé, proč nepovažoval za důvodnou právní argumentaci účastníka řízení a proč žalobní námitky účastníka

považuje za liché, mylné nebo vyvrácené, a to zejména tehdy, jde-li o právní argumentaci, na níž je postaven základ žaloby (viz například rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 7. 2005, č. j. 2 Afs 24/2005-44). Rozsudek krajského soudu uvedenými nedostatky netrpí.

[15] Pokud jde o rozpory mezi výpověďmi svědků S. a Z., jejich podstatou se krajský soud vskutku nezabýval, neboť podstatou žalobní argumentace, kterou krajský soud rekapituloval ve druhé větě v odstavci 16 napadeného rozsudku, jehož se stěžovatel dovolává, je, že rozhodnutí žalovaného je vnitřně rozporné, neboť byť žalovaný připustil, že mezi výpověďmi uvedených svědků panují určité rozpory, současně z nich vycházel jakožto z podkladů pro vydání rozhodnutí a jako takové je v rozhodnutí jmenoval. S touto námitkou se krajský soud vypořádal v odstavci 19 napadeného rozsudku, na který stěžovatele postačí odkázat. Současně v odstavcích 13, 17 a 18 rozsudku vysvětlil, že klíčovým důkazem, z něhož správní orgány vycházely při zjišťování skutkového stavu, nebyly výpovědi svědků, nýbrž videozáznam pořízený kamerou umístěnou ve stěžovatelem řízeném autobusu. K tomu Nejvyšší správní soud dodává, že shodně s krajským soudem i žalovaný považuje kamerový záznam za rozhodující důkaz ke zjištění průběhu nehodového děje. Tento důkaz je pro zjištění skutkových závěrů rozhodných pro rozhodnutí v přestupkovém řízení sám o sobě dostačující; nebylo proto třeba jeho prostřednictvím „překonávat“ rozpory v popisu děje, objevující se ve svědeckých výpovědích. Byly-li i přesto tyto výpovědi vzaty za podklad správních rozhodnutí, nezakládá to rozpornost závěrů správních orgánů, neboť se v zásadních parametrech popisu nehodového děje navzájem nerozcházejí; to platí i pro jejich konfrontaci s kamerovým záznamem.

[16] S námitkami, jimiž stěžovatel brojil proti výpovědi pana P., a jejichž podstatou je, že to byl tento druhý řidič, kdo si počínal v rozporu s předpisy o provozu na pozemních komunikacích, se krajský soud zabýval v odstavcích 12 až 15 napadeného rozsudku. Vzhledem k tomu, že stěžovatel do kasační stížnosti pouze převzal příslušnou část žalobní argumentace s připojením námitky, že se jí krajský soud dostatečně nezabýval, věcně však s odůvodněním krajského soudu, kterého se mu k ní již dostalo, jakkoli věcně nepolemizuje, postačí jej na ně rovněž pouze odkázat.

[17] Lze tedy uzavřít, že kasační důvod podle § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. není dán a napadený rozsudek je způsobilý věcného přezkumu.

[18] Jedinou věcnou námitkou [§ 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s.] stěžovatele však je, že žalovaný pochybil, vycházel-li z videozáznamu pořízeného z palubní kamery autobusu, ačkoliv tento důkaz není uveden mezi podklady vyjmenované v rozhodnutí žalovaného. Tuto námitku nicméně stěžovatel neuplatnil v řízení o žalobě, ačkoliv mu v tom nic nebránilo; proto je podle § 104 odst. 4 s. ř. s. nepřípustná.

[19] Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná, a proto ji dle § 110 odst. 1 *in fine* s. ř. s. zamítl.

[20] Výrok o náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti se opírá o § 60 odst. 1 s. ř. s., ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatel, který neměl ve věci úspěch, nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému v řízení o kasační stížnosti náklady nad rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly; náhrada nákladů řízení mu proto přiznána nebyla.

pokračování

[21] Nejvyšší správní soud nerozhodoval o návrhu na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti, neboť po učinění nezbytných procesních úkonů rozhodl bezodkladně ve věci samé. Otázka odkladného účinku se tak stala bezpředmětnou. Současně proto rozhodl v souladu s § 10 odst. 1 zákona č. 549/1991 Sb., o soudních poplatcích, ve znění pozdějších předpisů, o vrácení soudního poplatku ve výši 1 000 Kč za tento návrh. Podle § 10a odst. 1 zákona o soudních poplatcích je soud povinen zaplacený poplatek vrátit ve lhůtě 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 11. prosince 2020

Mgr. Radovan Havelec
předseda senátu